

en Bestemmelse om, at de, der vægrer sig ved at overtage et af Kassens Bestyrelse eller af et kommunalt Arbejdsanvisningskontor anvist Arbejde, som efter Bestyrelsens Skøn svarer til deres Evne, eller afviser et fra anden Side fremkommet Tilbud om saadant Arbejde, ikke kan nyde Understøttelse. Det er en Bestemmelse, jeg tror ogsaa vil virke betryggende ved Lovens Benyttelse. Jeg ved nok, at den sidste Bestemmelse bliver noget angrebet, og det vil vi vel nu faa at høre under den kommende Forhandling. Jeg kan imidlertid ikke antage, at den kan lægge Kassernes Virksomhed nogen Hindring i Vejen.

Endelig er der en Bestemmelse, som formentlig ogsaa vil virke heldigt, nemlig at Meningsforskel om en Ydelse eller Nægtelse af Ydelse kan indankes for Indenrigsministeren.

Dermed har jeg omtalt de fleste af de Bestemmelser, jeg tænkte at sige et Par Ord om. Det, som gjorde, at vi fik Loven af 9. April 1907, var — det tror jeg at turde fremhæve —, at der indenfor Rigsdagen var den rette Solidaritetsfølelse overfor et stort Samfundsonde. Det kan ikke nægtes, at dette Onde særlig kommer frem i Byerne. Ude paa Landet mærker vi ikke meget til Arbejdsløshed. Det ses da ogsaa af de ydede Tilskud, at de fortrinsvis er faldne paa Byerne. Paa København falder 47 pCt. af Statstilskuddet, paa Købstæderne 39 pCt. og paa Landkommunerne 14 pCt. Det taler mere end nok for, at ude paa Landet er der ikke i synderligt Mon Trang til Loven. Naar Landborepræsentanterne imidlertid er gaaede med til denne Lov, er det, som sagt, fordi vi har haft den Solidaritetsfølelse, som der bør være til Stede overfor tilstedeværende Onder i vort Samfund, og fordi vi har næret Tillid til, at Loven maatte blive praktiseret efter sin Hensigt. Jeg er ikke i Tvivl om, der er gjort et godt og betydeligt Arbejde indenfor Kassernes Bestyrelser, og jeg vilde ønske, at det vilde lykkes ved det fortsatte Arbejde under denne Lov at skabe en lignende Popularitet for Loven som den, der er skabt for Sygekasseloven. I den Henseende appellerer jeg til dem, der skal arbejde videre med Loven. Dermed skal jeg anbefale Lovforslaget til fortsat Behandling og — da det formentlig vil blive henvist til et Udvalg — til velvillig Drøftelse i et kommende Udvalg.

Martin Olsen: Forinden jeg gaar over til at gøre nogle Bemærkninger om

selve Lovforslaget, vil jeg benytte Anledningen til at rette en Tak til den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Moestrup), fordi han har taget paa Lovforslaget, som han gjorde. Navnlig for hans meget forbeholdne Udtalelser om Indtægtsgrænserne, der aabnede en Mulighed for en frugtbar Forhandling mellem de forskellige Meninger, finder jeg al Anledning til at sige Tak, fordi han ikke dermed har afskaaret Opnaelsen af det Resultat, som forhaabentlig maa komme.

Naar man læser Motiverne til dette Lovforslag og navnlig de Ord, der begynder 2det Stykke deraf: „Som Helhed maa den nævnte Lov siges at have virket fuldt tilfredsstillende“, tænker man sig, at Ændringerne kun vil blive faa og smaa. Den ærede Ordfører har Ret i, at Kommunitilskuddene viser, at Kommunerne har udnyttet den Ret, de har ifølge Loven, til at yde et Tilskud af indtil en Sjettedel af Medlemsbidragene, og at der har været Trang dertil, idet Kommunerne paa saa nært Hold har kunnet iagttage Virkningerne af den Arbejdsløshed, der har fremkaldt Tilskuddene. Det er rigtigt, som den ærede Ordfører for Regeringspartiet sagde, at Loven i fortrinlig Grad maa komme til at virke for Storbyer, eller overhovedet for Byer, og mindre ude paa Landet. Men Forholdet er, at det egentlig ikke er Landbruget, Understøttelserne er gaaede til, fordi Landbrugets Arbejdere endnu venter paa den fuldkomne Organisation, som Industriens Arbejdere paa Landet har. Det er navnlig til disse sidste, Understøttelserne er gaaet, fordi man mere og mere af Hensyn til at kunne spare Arbejdsløn lægger Storindustrien ud paa Landet. Jeg vil dog her gøre opmærksom paa en lille Ting. Den ærede Ordfører nævnede den forholdsvise Størrelse af Statstilskuddet til de forskellige Grupper af Kommuner, Hovedstadens, Provsbyernes og Landets, og af Understøttelsernes Fordeling ser man, at der snarere har været forholdsvis større Arbejdsløshed paa Landet, formentlig i Storindustrien, end i Byerne, idet der er en ganske vist ikke stor Forskydning, men en Forskydning af et Par Procent, saa at de i Byerne har maattet bidrage et Par Procent mere til Opretholdelse af dem ude paa Landet, end Statstilskuddet viser. Jeg gør kun opmærksom paa dette for en Ordens Skyld, for det viser den Retning, hvori Bevægelsen gaar.

Da den forhenværende Indenrigsminister, Sigurd Berg, i 1906 paa Samlingens første Dag forelagde Lovforslag om aner-